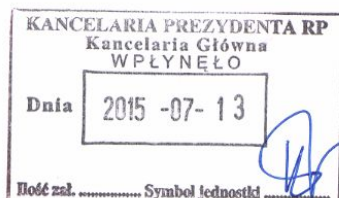

**ZRZESZENIE OSÓB OBJĘTYCH
DEKRETEM WARSZAWSKIM
„DEKRETOWIEC”
STOWARZYSZENIE ZWYKŁE –
„THE WARSAW PROPERTY RIGHTS ASSOCIATION”**

Warszawa dnia 13 lipca 2015 r.

**PAN
BRONISŁAW KOMOROWSKI
PREZYDENT RZECZPOSPOLITEJ POLSKI
W A R S Z A W A**

**WNIOSEK
O SKIEROWANIE UCHWALONEJ PRZEZ SEJM
NOWELIZACJI USTAWY O GOSPODARCE
NIERUCHOMOŚCIAMI – DRUK SEJMO2WY 3195
DO TRYBUNAŁU KONSTITUCYJNEGO
Z UWAGI NA JEJ NIEKONSTITUCYJNOŚĆ
ORAZ ODMOWĘ ZŁOŻENIA POD NIĄ PODPISU PRZED
ORZECZENIEM TRYBUNAŁU KONSDTYTUCYJNEGO**

Zrzeszenie DEKRETOWIEC grupujące obywateli Warszawy skrzywdzonych bezprawiem komunistycznym w sposób nieznany w systemach legislacyjnych państw demokratycznych obecnej Europy, poprzez odjęcie prawa własności do posiadanych przez nich gruntów na terenie całej stolicy Polski, dokonanej na podstawie art. 1 Dekretu z dnia 26 października 1945 r - o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy (Dz. Ust. Nr 50 poz 279 Z 1945 r.), zwanym powszechnie dekretem Bieruta, który obowiązuje w systemie prawnym kraju do chwili obecnej co jest ewenementem i stanowi kontynuację bezprawia komunistycznego w Polsce,

- **zwraca się do Pana Prezydenta z wnioskiem** o skorzystanie z konstytucyjnych uprawnień zawartych w art. 144 ust 3 pkt. 6 i 9

adres do korespondencji: 03-932 Warszawa, ul. Dąbrowiecka 19;
tel. 606 599 262, t/fax: 22 6170213; www.dekretowiec.pl ; grabinski@o2.pl
APARTYJNA INICJATYWA MIESZKAŃCÓW NA RZECZ ROZWIĄZANIA PROBLEMU GRUNTÓW WARSZAWSKICH
WYRAŻAMY PETYCJE, SKARGI I WNIOSKI W ROZUMIENIU KPA art. 221

Konstytucji R.P. i odmówienie złożenia podpisu pod uchwaloną przez Sejm nowelizacją ustawy „o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz ustawy Kodeks rodzinny i opiekuńczy – **druk sejmowy nr 3195**,” oraz skierowanie tego aktu do Trybunału Konstytucyjnego w celu wydania orzeczenia czy jest on zgodny regulacjami konstytucyjnymi niżej wymienionymi.

Przychylamy się do ośmiu negatywnych opinii prawnych nadesłanych do Senatu przez różne instytucje państwa, które określają, iż w/wymieniony akt nowelizacyjny jest niezgodny z wieloma regulacjami konstytucyjnymi.

Zrzeszenie DEKRETOWIEC podnosi, że uchwalona przez Sejm nowelizacja jako akt prawny o randze ustawy, według naszej oceny jest niezgodna: z art. 2, art. 21 ust 1 i ust 2, z art. 32 ust 1, z art. 64 ust 2, i art. 118 ust 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polski.

Uzasadniając powyższy wniosek podnosimy co następuje.

I - Niezgodność z art. 118 ust 3 Konstytucji RP. Przepis art. 118 ust 3 ustanawia sztywne zasady procedury ustawodawczej. Należy odróżniać konstytucyjne unormowania procedury ustawodawczej od regulaminowych unormowań. Procedury konstytucyjne z uwagi na ich moc wiążącą (Konstytucja jest najwyższym prawem Rzeczypospolitej Polski - art. 8 Konstytucji) wiążą Sejm i Senat w sposób bezwzględnie obowiązujący. Art. 118 ust 3 ustanawia sztywny obowiązek przedstawienia skutków finansowych wykonania ustawy oraz skutków finansowych jej wprowadzenia. Oznacza to, że muszą być wskazane przez wnioskodawcę źródła i podmioty pokrywające koszty finansowe jej wprowadzenia. Obowiązek ten ciąży na wszystkich bez wyjątku podmiotach wnoszących inicjatywę ustawodawczą.

Uchwalona przez Sejm przedmiotowa nowelizacja ustawy pomija te wymogi konstytucyjne i nie odnosi się oraz nie wskazuje żadnych źródeł finansowania nowelizowanej ustawy.

Przedłożenie nie odpowiadające konstytucyjnym wymaganiom formalnym, które nie zawiera wskazań co do skutków finansowych, nie jest projektem ustawy w rozumieniu art. 118 Konstytucji i nie jest dopuszczalne poddanie jej procesowi legislacyjnemu, gdyż proces legislacyjny jest zarezerwowany tylko dla projektów ustaw.

Przedłożenie takie jest sprzeczne z prawem. Sejm nie jest uprawniony do rozpatrywania i uchwalania projektów sprzecznych z prawem a w tym przypadku z art. 118 ust 3, co skutkuje naruszeniem tego przepisu konstytucyjnego. (Patrz: Konstytucja R.P. wydanie sejmowe z 2001 r – Komentarz, art. 118 ust 3)

II. – Naruszenie art. 21 ust 2 Konstytucji. Art. 21 ust 2 stanowi. – Wywłaszczenie jest dopuszczalne jedynie wówczas, gdy jest dokonywane na cele publiczne i za słusznym odszkodowaniem.

Opinię prawną do powyższej ustawy nadesłało m.in. Biuro Analiz Sejmowych, opinia z dnia 8 czerwca 2015 r oraz Biuro Legislacyjne Senatu, opinia z dnia 20 czerwca 2015 roku. Obie opinie podnoszą, że nowelizacja powyższa stanowi akt wywłaszczeniowy oraz, że nie zawiera rozwiązań dot. odszkodowania za nie zwracane nieruchomości lub za odmowę ustanowienia użytkowania wieczystego na rzecz poprzedniego właściciela lub jego następcy prawnego. Użytkowanie wieczyste stanowi substytut prawa własności. Odmowa ustanowienia tego prawa rodzi skutek odszkodowawczy czego nie przewiduje uchwalona przez Sejm nowelizacja. Rozwiązanie powyższe zawarte w uchwalonej nowelizacji działa bezpośrednio na niekorzyść mieszkańca Warszawy, któremu dekret Bieruta odebrał grunt na terenie miasta a obecna nowelizacja pozbawia go posiadanych uprawnień odszkodowawczych. Stanowi to niezgodność z wieloma przepisami konstytucyjnymi jak wyżej wymieniony art. 21 ust 2 Konstytucji, art. 32 ust 1 – nierówność traktowania wobec prawa, z art. 64 ust 2 Konstytucji – nierówność traktowania praw majątkowych.

Obie przytoczone opinie sporządzone w Sejmie i Senacie zgodnie stwierdzają, że tego typu rozwiązanie narusza art. 21 ust 2 Konstytucji.

Minister Skarbu Państwa zajął stanowisko w sprawie niezgodności projektowanej regulacji z konstytucyjną zasadą równości wszystkich obywateli wobec prawa i skierował w dniu 12.01.2015r. sygn. DRiR-MD/GD-560-6/14 MSP/DRiR/3660/14 pismo do Pana Piotra Zientarskiego **Przewodniczącego Komisji Ustawodawczej Senatu RP w którym napisał** "proponowany art. 214a ustawy o gospodarce nieruchomościami zakłada zamknięcie drogi do dochodzenia zwrotu nieruchomości w naturze w określonych enumeratywnie przypadkach. **Jednocześnie w projekcie ustawy brak jest regulacji w zakresie możliwości dochodzenia odszkodowania przez osoby, którym odmówiono by przyznania prawa użytkowania nieruchomości w oparciu o ten przepis. Brak takich regulacji może rodzić zarzut niezgodności projektowanej regulacji z konstytucyjną zasadą równości wszystkich obywateli wobec prawa, podnoszony w szczególności przez te osoby, które terminowo złożyły wniosek o przyznanie użytkowania wieczystego gruntu objętego działaniem dekretu, ale wniosek ten zostałby rozpatrzony odmownie w oparciu o projektowany zapis art. 214a ustawy o gospodarce nieruchomościami.** Podobne stanowisko wyrażane jest w innych opiniach prawnych składanych do Senatu lub do Sejmu dotyczących przedmiotowej nowelizacji.

W piśmie z dnia 11 maja 2015 r Nr DEKRN-140-65(9)/15 Prezes Rady Ministrów Pani Ewa Kopacz przekazując Marszałkowi Sejmu projekt nowelizacji powyższej ustawy podnosi, że projekt ustawy nie odnosi się do trybu i zasad ustalania odszkodowań ani źródeł ich finansowania. Jednakże cyt: „**proponowane zmiany nie będą generować bezpośrednio żadnych skutków finansowych, z uwagi na brak przepisów odszkodowawczych oraz nie przyznają żadnym podmiotom uprawnień do żądania wypłaty jakichkolwiek świadczeń.**”

Takie stanowisko narusza art. 21 ust 2 Konstytucji. Innymi słowy można wywłaszczyć obywatela z posiadanych praw lub z nieruchomości ale nie napisać w nowelizacji ustawy, że przysługuje mu odszkodowanie i już obywatel traci wszelkie uprawnienia konstytucyjne dot. odszkodowania za wywłaszczone mienie. Autorzy tego projektu konstruując tego typu akt prawny, winni mieć na uwadze, że każdy projekt ustawy musi być zgodny z przepisami konstytucyjnymi. Także Sejm uchwalając ten akt winien przede wszystkim brać to pod uwagę.

Takie rozwiązanie legislacyjne było stosowane w ustawach komunistycznych wydawanych w najczarniejszym okresie bezprawia komunistycznego w Polsce.

III. - Naruszenie art. 32 ust 1 Konstytucji.

Artykuł 32 ust 1 stanowi, że „Wszyscy są wobec prawa równi”.

W uzasadnieniu załączonym do projektu, osoby posiadające konstytucyjne prawa do odszkodowania kierowane są do mechanizmu odszkodowawczego przewidzianego w art. 215 ustawy o gospodarce nieruchomościami.

Ogólnie wiadomo, że kształt przepisu art. 215 ugn wyznacza obecnie zakresowy wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 13 czerwca 2011r.(SK41/09). Trybunał Konstytucyjny w dniu 13 czerwca 2011 r., czyli prawie 4 lata temu wydał ten wyrok i **stwierdził w nim niekonstytucyjność art. 215 ugn w zakresie w jakim nie przyznaje odszkodowania za nieruchomości , które nie były przeznaczone pod zabudowę jednorodzinną.**

Na podkreślenie zasługuje fakt , że od 4 lat Senat nie wykonał tego wyroku.

Obecnie w Trybunale jest kolejna sprawa dotycząca art. 215 u.g.n.(P 6/13) w zakresie w jakim nie przewiduje się odszkodowań dla nieruchomości **faktycznie przejętych przed 1958r.** W sprawie tej ówczesna Marszałek Sejmu Pani Ewa Kopacz podpisała się pod dokumentem potwierdzającym , **że przepis ten jest niekonstytucyjny i powinien być wyeliminowany z obrotu prawnego , gdyż w sposób nieuprawniony ogranicza możliwość przyznania odszkodowania.**

Najistotniejszą sprawą wymagającą podkreślenia jest fakt, że art. 215 u.g.n. nie obejmuje wszystkich sytuacji przewidzianych w **nowym art. 214a** ustawy, a więc konkluzja jest prosta- **projekt przewiduje wywłaszczenie bez odszkodowania i to nie zawsze na cel publiczny.**

Natomiast projektodawcy uzasadniając ten projekt ustawy wprowadzają w błąd opinię publiczną przekonując, że przy wywłaszczeniu na cel publiczny zawsze przysługiwać będzie odszkodowanie na podstawie art. 215 ugn.

Artykuł 215 ustawy o gospodarce nieruchomościami w punk. 1 stanowi o odszkodowaniach za gospodarstwa rolne na gruntach warszawskich, które zostały przejęte po 5 kwietnia 1958 roku co nie stanowi materii do rozstrzygnięcia dla obywateli Warszawy t.zw. dekretowców.

Punkt 2 artykułu 215 ugn stanowi, że odszkodowania za domy jednorodzinne oraz działki stosuje się wtedy, gdy poprzedni właściciel został pozbawiony tej nieruchomości **po dniu 5 kwietnia 1985 roku.**

Powszechnie jest wiadomo, że dekret Bieruta został realizowany od dnia wejścia w życie tj od 21 listopada 1945 r a do roku 1955 r wszystkie nieruchomości warszawskie zostały przejęte. Powoływanie się na przepis, który nie może rozwiązywać sprawy odszkodowań, jest oszukiwaniem społeczeństwa.

Mając powyższe na uwadze, ustawa ta narusza art.21 Konstytucji ponieważ pomimo wywłaszczenia na cel publiczny, nie gwarantuje odszkodowania na podstawie art. 215 ugn a wywłaszczenie według regulacji konstytucyjnych jest dopuszczalne tylko na cel publiczny i tylko za odszkodowaniem.

Nie jest dopuszczalne dokonanie wywłaszczenia, a następnie odsyłanie wywłaszczonego na drogę sądową z zastosowaniem przepisów prawa cywilnego.! Jest to jaskrawe naruszenie art. 21 Konstytucji.

Minister Skarbu w swoim wystąpieniu podkreślił, że w przypadku zastosowania art. 214a, kiedy wniosek zostanie rozpatrzony odmownie **niektóre osoby** będą pozbawione możliwości dochodzenia odszkodowania na podstawie art. 215 ugn, bo np. nieruchomość nie była przeznaczona pod budownictwo jednorodzinne, albo właściciel był pozbawiony możliwości władania przed 1958r., czyli zostanie naruszona konstytucyjna zasada równości wszystkich obywateli wobec prawa to jest art. 32 ust 1 Konstytucji R.P. z czym Zrzeszenie DEKRETOWIEC całkowicie się zgadza. W związku z tym, że Konstytucja gwarantuje równość wszystkich obywateli wobec prawa, nie można uchylać przepisów ustawy w ten sposób, że jeden właściciel będzie miał prawo dochodzić odszkodowania na drodze administracyjnej w oparciu o przepis art. 215 ugn. a inny właściciel tego prawa

zapisami tej ustawy będzie pozbawiony a więc w stosunku do tej osoby będzie to wywłaszczenie bez odszkodowania.

IV. - Art. 1 ust 2 noweli nadaje nowe brzmienie art. 214 ust 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami, który jest zakończony cyt: „może zostać zwrócona nieruchomość stanowiąca ich dawną własność”. Sformułowanie takie jest fakultatywne – może być zwrócona nieruchomość, nie oznacza, że musi być zwrócona. Decyzja o zwrocie zależy od urzędnika a nie od przepisu prawnego. Jest to przepis kryminalny. Postulowaliśmy zmianę tego zakończenia przepisu, który winien brzmieć: **zwraca się nieruchomość stanowiącą ich dawną własność. Postulowana zmiana nie została uwzględniona.**

Takie jednoznaczne sformułowanie zawiera komunistyczny przepis art. 7 ust 2 dekretu Bieruta, który stanowi: „**Gmina uwzględni wniosek**, jeżeli korzystanie z gruntu przez dotychczasowego właściciela da się pogodzić z przeznaczeniem gruntu według planu zabudowania”. Obecnie w 70 lat po zapisie dekretowym, nowelizacja wprowadza kombinacyjne rozwiązanie fakultatywne – „może być zwrócona nieruchomość”- gdzie decyzja – może czy nie może być zwrócona, zależy nie od przepisu prawnego a od woli urzędnika. Uchwalona przez Sejm nowelizacja w przytoczonej wyżej formie narusza zasady prawidłowej legislacji, jest sprzeczna z zasadami państwa prawa, **narusza art. 2 Konstytucji.**

V.- Uchwalony nowy przepis art. 214a ażeby uprawdopodobnić zasadność pozbawienia mieszkańca Warszawy uprawnień do ustanowienia wieczystego użytkowania na jego rzecz, które można przekształcić w prawo własności, przywołuje absurdalne regulacje prawne np. **określone w art. 6** ustawy z dn 21 sierpnia 1997 r o gospodarce nieruchomościami.

Art. 6 powyższej ustawy określa grunty i nieruchomości mogące być przeznaczone na cele użyteczności publicznej. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dn 19.11.2001 r. sygn. I SA 640/00 orzekł: „Użyteczność publiczna nie zależy od stosunków własnościowych i nie odnosi się tylko do obiektów stanowiących własność publiczną”.

Wyrok N.S.A. sygn. IV SA 434/97 z dn 11.12.1998 r stanowi: „Przeznaczenie terenu w planie zagospodarowania przestrzennego pod obiekty użyteczności publicznej nie oznaczało wprost, że korzystanie z gruntu przez dotychczasowego właściciela byłoby niezgodne z planem.

Art. 6 określa że celem publicznym jest odzysk odpadów oraz ich składowanie. Tak więc konstytucyjne prawo własności do działki na której wywożone są śmieci,

musi ustąpić przed czynnością składowania śmieci . Pomija się fakt, że gmina może z łatwością kupić jakąś działkę gruntu do składowania odpadów lub przeznaczyć na ten cel zupełnie inne miejsce.

Art. 6 mówi o nieruchomościach, które zostały zarejestrowane jako zabytki i według projektowanego art. 214 a jest to podstawą odmowy ustanowienia na rzecz poprzedniego właściciela użytkowania wieczystego. Tymczasem ustawa z dnia 23 lipca 2003 r o ochronie zabytków (Dz Ust z 2003 r Nr 162 poz 1568) nie przewiduje takich rozwiązań tj pozbawianie właściciela zabytku własności lub posiadanego użytkowania wieczystego. Wprost przeciwnie, budynek może być wpisany do rejestru zabytków na wniosek właściciela (art. 9 ustawy), natomiast według art. 78 Minister Kultury jeżeli zabytek wymaga renowacji, może przyznać właścicielowi 50 % kosztów tej renowacji. Jeżeli natomiast wartość zabytku pod względem artystycznym czy historycznym jest dość duża , to Minister Kultury może sfinansować właścicielowi w 100 % wysokość nakładów (art. 78 par 2). W Warszawie jest cały szereg budynków wpisanych przez konserwatora do rejestru zabytków a pozostających w rękach prywatnych. Takich budynków jest zarejestrowanych 11.000. Mogą być one zbywane, przekazywane w spadku itd. Zapis powyższy jest nieporozumieniem.

Uchwała 7 sędziów NSA z dn 26.11.2008 r sygn. I OPS 5/08 rozstrzyga tę kwestię ostatecznie. Przytaczamy pełną tezę tej uchwały. Cyt: „Przeznaczenie nieruchomości w planie zagospodarowania przestrzennego na cele użyteczności publicznej nie wyłączało możliwości przyznania byłemu właścicielowi prawa własności czasowej (wieczystej dzierżawy), na podstawie art. 7 ust 2 dekretu z dnia 26 października 1945 r o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy”.

Art. 6 w punkcie 10 stanowi, że - inne cele publiczne to cele określone w odrębnych ustawach. Należy wspomnieć, że tych odrębnych ustaw w systemie legislacyjnym kraju jest ponad 200. Dawanie do ręki urzędnikowi tego typu przepis na podstawie którego może dowolnie wybierać jaką podstawę prawną zastosować ażeby wywłaszczyć obywatela, jest skrajną nieodpowiedzialnością. Jest to przepis kryminogenny, nie wskazujący celu publicznego. **Jest sprzeczny z ideą państwa prawa wyrażoną w art. 2 Konstytucji.**

Podsumowując - uchwalony przepis art. 214 a jest w naszej ocenie sprzeczny z art. 7 ust 1 i 2 dekretu. Przewiduje rozwiązanie odmienne niż przywołana wyżej uchwała Naczelnego Sądu Administracyjnego. Jest sprzeczny z art. 21 ust 1 z art. 31 ust 3 oraz art. 64 ust 1, 2 i 3 Konstytucji.

Nawet Bierutowi coś takiego się nie śniło ażeby można było zabrać grunt obywatelowi i przeznaczyć go na wywożenie śmieci lub składowanie węgla czy

żwiru. Wszystkie przejmowane grunty w Warszawie winny być przeznaczone na odbudowę i rozbudowę miasta. Przywołane wyżej uchwalone przez Sejm nowe przepisy są sprzeczne z rozwiązaniami samego dekretu Bieruta. Wprowadzają większą restrykcyjność dla obywatela, gdyż powiększają katalog podstaw służących do stosowanie odmów ustanowienia użytkowania wieczystego. Dekret Bieruta zawierał tylko jedną przyczynę, która mogła służyć do odmowy ustanowienia użytkowania wieczystego na rzecz obywatela, obecna nowelizacja wprowadza kilkaset takich przyczyn. **W naszej ocenie narusza takie rozwiązanie art. 64 ust 2, art. 32 ust 1 i art. 21 ust 1 Konstytucji RP.**

Ponadto zmiana tych warunków i ich dowolne rozszerzenie na niekorzyść obywatela po 69 latach od daty wejścia w życie dekretu jest nie do zaakceptowania w państwie prawa. Jest sprzeczna i ideą demokratycznego państwa prawnego określoną w **art. 2 Konstytucji.**

Zrzeszenie DEKRETOWIEC uprzejmie wnioskuję o nie składanie przez Pana Prezydenta podpisu pod przedmiotową nowelizacją ustawy oraz skierowanie jej do oceny przez Trybunał Konstytucyjny w celu określenia czy jest ona zgodna z przepisami Konstytucji R.P.

Uprzejmie zwracamy uwagę, że podobnie krytycznie wskazując na sprzeczności z konstytucją przedmiotowej nowelizacji, ustosunkowywali się w przesłanych do Senatu opiniach prawnych następujące osoby:

1. Prezes NSA w piśmie z dnia 30.12.2014 r.
2. Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa w piśmie z 18.12.2014 r
3. Minister Finansów w piśmie z dn 31.12.2014 r
4. Minister Sprawiedliwości w piśmie z dn.14.01.2015 r
5. Minister Skarbu Państwa w piśmie z dn 12.01.2015 r
6. Krajowa Rada Notarialna w piśmie z dn 20.12.2014 r
7. Krajowa Izba Gospodarcza w piśmie z dn 23.03.2015 r
8. Minister Finansów w uzupełniającym piśmie z dn 9.01.2015 r
9. Biuro Analiz Sejmowych w piśmie z dn 8.06.2015 r
10. Biuro Legislacyjne Kancelarii Senatu pismo z 30.06.2015 r
11. Zrzeszenie Osób Objętych Dekretem Warszawskim

DEKRETOWIEC w piśmie z dnia 17.12.2014 r przestaliśmy dwa

opracowania prawne w tym – Projekt Rozwiązania Skutków Dekretu
Bieruta w Warszawie.

Wszystkie wymienione wyżej opinie prawne w tym sporządzone przez
instytucje stosujące prawo i reprezentujące wymiar sprawiedliwości,
zostały przez Senat i Sejm zignorowane.

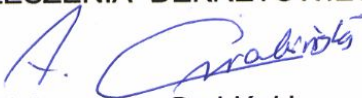
W zakończeniu informujemy Pana Prezydenta, że nowelizacja
powyższej ustawy została opracowana przez osoby niekompetentne
rekrutujące się z urzędników Urzędu Prezydenta Miasta st. Warszawy.

Wyrażamy pogląd, że studenci trzeciego roku prawa opracowaliby
przedmiotową nowelizację bez wad merytorycznych, która nie
naruszałaby przepisów konstytucyjnych.

**Wnosimy o skierowanie uchwalonej przez Sejm nowelizacji do
oceny Trybunału Konstytucyjnego przed jej podpisaniem.**

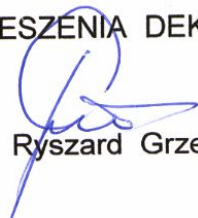
P R E Z E S

ZRZESZENIA DEKRETOWIEC

Aleksander Grabiński

W I C E P R E Z E S

ZRZESZENIA DEKRETOWIEC

Ryszard Grzesiuta

Zrzeszenie Osób Objętych
Dekretem Warszawskim
DEKRETOWIEC
Stowarzyszenie Zwyczajne